

ŽIVOTOPIS

ZORAN PAVELIĆ rođen je 1961. u Osijeku.

1988/91. osnivač neformalne umjetničke grupe »Močvara« - Baranja.

1998. diplomirao na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Đure Sedera.

Živi i radi u Zagrebu.

Izložbe:

- 2003. »Točka na kraju rečenice« - salon Matice hrvatske Križevci, Križevci
- 2002. »Privremeni smještaj« - Studio Muzeja suvremene umjetnosti, Zagreb
- 2001. »Jozefina« - galerija Ghetto, Split
- 2001. »K+Z« - Galerija umjetnina- Art radionica -Barutana-S. Brod
- 2000. »Home/Spirit« - Galerija O.K. - Rijeka
- 2000. »Home/Spirit« - Galerija M. Kraljević, Zagreb
- 1999. »Šuma« - galerija V.N., Zagreb
- 1999. »Politički govor je suprematizam« - HDLU, Galerija PM- Zagreb
- 1999. »Četvrtake« - galerija »Otok«, Dubrovnik
- 1999. »Posljednja izložba« - Galerija M. Kraljević, Zagreb

Nagrade:

- 1998. nagrada »Ex Aequo« XVI. slavonski biennale, Osijek

CIKLUS »bez_vreze03«
izložba br. 1

Izdavač: Matica hrvatska Križevci
Za izdavača: Renata Huzinec
Konceptcija ciklusa: Saša Žuković
Postav izložbe: Z. Pavelić, S. Žuković

Tisak i oblikovanje: ArtScript, Križevci
Naklada: 100 kom.

Točka na kraju rečenice

«TOČKA NA KRAJU REČENICE»

«ŠTRAJK REČENICA», site specific instalacija, 2003.

«TOČKA NA KRAJU REČENICE», site specific instalacija, 2003.

Autor **Zoran Pavelić** u prostorijama salona Matice hrvatske Križevci postavlja dva rada koji se zrcale jedan naspram drugog. Vidimo da tu nije riječ o pravoj simetriji, ali autor teži da ova dva rada budu u određenoj istosti i da se preslikavaju.

Ono što im je zajedničko je dominantni element-uvećane crne točke, koje autor postavlja po stolicama, na strop i na jedan od objekata (ljetvu).

Točka kao pravopisni element ima svoje značenje koje je poznato svima, ali treba reći da točku ne nalazimo samo na kraju rečenice, ona može biti točka dnevnog reda, točka nai, čvrsta točka i tri točke, ..., ona može biti točka bez povratka.

Uvećanjem točke Pavelić točku objektivizira, daje joj konkretnost koja mu služi da progovori o problemu ljudske komunikacije, prvo kroz «Štrajk rečenice», pa onda kroz «Točku na kraju rečenice».

Kad' to upođe rečenice štrajaku i zašto bi trebale? Ako se malo zamislimo naići ćemo brzo na odgovor. Suvremeni masovni mediji prvenstveno TV i ostale tvornice vijesti, afera, političkih obračuna koji nas svakodnevno filaju s inim odmah se nameću kao jedan od glavnih faktora kad i čemu.

Ljudi većinom i nemaju o čemu pričati nego o onome što im serviraju mediji i tako i sami postaju jedni od pokretača tog beskonačnog kruga. Točka tu nema nikakvo značenje jer kraj ne postoji, sve je tu poznato i možemo naslutiti što će biti sutra-siva svakodnevica.

Tu svakodnevnicu autor naglašava uz pomoć središnjeg objekta (daske

postavljene dijagonalno na stol) koji je ružan kao ta svakodnevica.

Objekti postavljeni po stolicama (uvećane točke) - «promatrači» koji to ne vide i ne komuniciraju, ali točka iznad nas na stropu to «vidi». Ta točka nema svoje mjesto, po poziciji možemo reći da je ili kontrolor cijele igre ili želi otići iz tog okruženja. U ovoj situaciji se može govoriti o općem mjestu svih, pa i suvremenog umjetnika u Hrvatskoj kojeg ili društvo stavlja u tu poziciju tako da i on manipulira sa njim pa onda postaje jedan od tih kotačića u mašineriji laži, ili ga se prisiljava izditi iz te pozicije, i stavlja ga se na marginu gdje zapravo nema mogućnosti komuniciranja sa ostalom svijeta, i tek ponekad dobije šansu za uzlet, za svojih pet minuta.

Kao i svi ljudi Pavelić sanja o boljim vremenima i nada im se i to nam pokazuje kroz rad «Točka na kraju rečenice». Ovdje točka ima svoju poziciju, a «svakodnevica» je intenzivno žuta. E sad bi se moglo reći da je patetično i prozaično nadati se nekoj promjeni na bolje u ovom okruženju, ali zašto ne jer to je ta točka do koje treba doći kad tad i to je ono čemu se autor iskreno nada, a i mnogi od nas. Ovdje je točka na kraju rečenice samo oznaka kraja more u kojoj već predugo živimo i pretpostavlja novi početak. Koliko je blizu vidjeti ćemo...